

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

36:6
КОТІВ-
РЯТУВАЛЬНИКІВ

НАМАЛЮВАЛА
НАТАЛКА ГАЙДА

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2021

РОЗДІЛ 1

– Чуєте протяглий рипучий звук: «Ірр-жж-жих-х!».
Це відчиняються ворота котячо-собачого дому.
Із розчачнутих воріт – і-гі-гі-гі-гі! – вилітає сталевий кінь,
швидкісне аварійно-рятувальне авто.

Вмикається сирена – віу-віу-віу...
Вулицями вечірнього міста мчить червоний фургон.
Увесь транспорт зупиняється, притискається до бровки,
всі поступаються дорогою знаному в місті автомобілю. Ведуть
його поглядами, сповненими захвату.

Коти-рятувальники їдуть на виклик!
Незабаром дізнаємося новини від героїчної служби порятунку.
І з вами буду я, Коментатор-Чорний кіт, і загін швидкісного
котячого реагування. Ми знову разом, друзі! Мрр-няв!

У прочиненому вікні – ви бачите? – сяє пика репера Сірого.
Кіт раз по разу струшує вистромяною назовні лапою. Він
горлає: «Ут-ут-ут-ут!».

Що це таке? Що за вигуки? Це котячий реп від репера Сірого.
І я замовкаю. Слухаймо Сірого!

*– Ут-ут-ут-ут! І ми заходимо одразу
в оптимальний маршрут,
і турбо швидкість розганяє,
це можливо лиш тут.*

*На вільній трасі без обмежень буде гальмам капут.
Реве потужний двигун,
ун-ун, ут-ут,
скакун відкинув хомут,
загнав в пилюку свій кнут,*

диви, реально він крут –
дикун,
тарпан,
баламуу-уут!

– Ун-ун! Ут-ут! – підхоплюють бійці рятувального загону.
– Вісімка котів у новеньких сріблястих захисних костюмах завзято репують. А навздогін захисникам і гарантам громадської безпеки линуть вулицею людські й котячі голоси: «Ун-ун! ут-ут!». І що це? Невже? О так, собачі! Міські пси вишикувались уздовж траси і виють злагодженим хором, вітаючи котів-рятувальників. «Віват! – ревуть собаки. – Хай живуть коти!!!».

– Стоп! Стоп-стоп, Коментаторе!
– Га? – Коментатор-Чорний кіт, отямившись, помічає, що його торкається лапка лисої кішки Баронеси. – Чому стоп?
– Тебе геть понесло, Коментаторе! Вуличні пси, кажеш, виють-ревуть? Стоять уздовж траси й вітають котів?
– Ну а що? Усі собаки міста виявляють пошану котам-рятувальникам! «Віват! – деруть горлянки. – Віват!».
– Та ну, Коменте, це перебір!
Азарт Коментатора повільно згасає.
– Гм... Перебір, думаєш?
– Та точно, точно – перебір, – Баронеса заспокійливо поплескує товариша по лапці. – Тебе понесло, друже.
Замислився Коментатор-Чорний кіт. От не дадуть фантазії розгорнутися на повну. Яка картинка стояла перед очима!

Панорама! Він усе детально бачив. І, що важливо, чув. Як працювала уява!.. Поезія...

А проза життя мала інший вигляд.

Гаразд, усе спочатку. Як було насправді.

Рятувальна команда виїхала з воріт на Стасовому старенькому червоному «фольксвагені», хлопець щойно забрав його з ремонту. Авжеж, не швидкісне авто, але й не колимага. Улюблений транспортний засіб усіх котів. Іще відтоді, як Стас і його тітка притулили у себе в маленькій квартирі котячу юрбу на 36 і 6 носів. Ще й дали зайдам роботу в кав'ярні.

Захисні костюми? Їх, звісно, немає. Чи хтось бачив колись захисні котячі спецкостюми? Отож-бо! Але який би ефектний вигляд мали коти!

Решта у репортажі Коментатора – правда. Включно з репом.

І м-ми заходимо одразу в оптимальний маршрут!..

Віу-віу-віу!!!

Звуки сирени – теж правда. Максимально наближено до оригіналу їх уміє відтворювати репер Сірій. Він може імітувати що завгодно.

Талант! Самородок!

Віу-віу!!! Ут-ут-ут-ут!

І телефонний дзвінок був насправді. Алло, це коти-рятувальники? Прийміть, будь ласка, виклик. У вуличному автоматі з продажу чипсів хтось шарудить і крекче. Там хтось є! Хтось живий у замкненому просторі. Рятуйте його!

І ось коти мчать на допомогу. Ну, тобто... як мчать? Їдуть собі помаленьку.

«Фольксваген» обережно долає пошкоджену ділянку дороги, обминаючи ями. Мусить скинути швидкість до мінімуму, бо знову доведеться їхати на ремонт.

Стас буркотить:

– Самі лише клопоти і витрати з вашою рятувальною службою... Краще б відкрили автомайстерню! Без вас є кому рятувати...

Коти не згодні. Котам ця думка видається хибною.

– Порятунок – така справа, що іноді лише котам до снаги... – Голота посмикує себе за кульчик у вусі, позирає на одного Кутузова: а ти, мовляв, якої думки? Чого мовчиш?

Не дочекавшись підтримки, Голота провадить далі:

– По деревах, скажімо, ніхто краще за нас не лазить.

– Без різних там, карочі, розсувних драбин, – озивається нарешті Кутузов і підморгує.

– Ага-ага, – вмить погоджується Стас, не зводячи погляду з дороги. – Знаю-знаю. Коли з голови бабусі Лялі вітром зірвало панамку й закинуло на вербу... Оце була операція! Грандіозна спецоперація «Порятунок панамки»!

– Бу-бу-бу-бу-бу, – не витримав і долучився до розмови Бубуляк. – Насправді це був порятунок душевного спокою бабусі Лялі. Й водночас – боротьба з її високим тиском. Улюблена панамка! Це не дрібниці. Ще й у такому поважному віці. Втрата панамки за певних обставин може загрожувати гармонії світу. Ні, друзі, повернути улюблену панамку – це, знаєте, важливе діло...

Бубуляк почував собі підборіддя й замовк.

– Та звісно, ваша правда, – знову погодився Стас. – Послухайте, щось там наче калатає... Праве заднє колесо, га?

Коти нашорошили вуха. Та ні, нічого там не калатає. Це лиса кішка Баронеса у тривожній валізці копирсається. У тій валізці, що коти беруть із собою на виклики.

– Перевіряю, чи взяли протизміїну сироватку, – Баронеса підводить голову. – А що, як в автомат із чипсами потрапила змія?.. Може ж таке статися?

Брати Хук і Джеб один до другого штурх-штурх – хук тобі лівою, джеб тобі прямий і блискавичний. Як ти, брате, готовий до зустрічі з гадюкою? Небезпечна робота! Оце їм до душі. Це майже бокс. Не танці котячі у Стасовій кав'ярні і не кігтяний дряпопис на дошках, ні. Рятувальна служба! Ось де справжнє мистецтво! Брати готові до будь-яких несподіванок і випробувань. Це вони прийняли виклик із телефону, вони ретельно записали,

що сталося й куди їхати. Тримають тепер журнал викликів розгорнутим, пильнують, щоб Стас не збився з керунку.

Тим часом лиса кішка Баронеса вже ліниво позіхає, наче й не праця попереду, і якщо попутники не заважатимуть балачками, то вона, можливо, спробує здрімнути. Та це лише так видається. Бо Баронеса раптом підводиться і знову зазирає у тривожну валізку: чи не забула вона протиалергійних таблеток? А що, як той, хто потрапив у пастку, кусається? Можливо, варто було прихопити ще й вакцину проти сказу? Рятувальники мають бути готові до будь-якої несподіванки.

Сьогодні їдуть на виклик підвальні коти. Їхня зміна. Хоча які вони підвальні? Ця шістка котів давно вже не підвальна, бо має разом із рештою котів і кішок власний дім. Будинок для них звела міська громада за особливі заслуги: вони знайшли для міста джерело води. Але це окрема історія про пригоди котів-детективів. І їм би нічого тоді не вдалося, якби не допомога собак. Тому тепер 36 і 6 котів ділять дім із собаками.

Разом із групою підвальних котів на виклик поспішають двоє із групи кольорових: кіт Сірий і Коментатор-Чорний кіт. Їм обом – що зміна, що не зміна, вони, коли вільні, приєднуються до чергових рятувальників. Один репує, інший коментує.

Нині вони вже відпрацювали повну зміну в Стасовій кав'ярні «36 і 6 котів». У тій самій, що знана не лише смачними булочками і запашною кавою, а й котячими танцями на відкритій веранді. Сьогодні танцювали четвірка кольорових

і вісімка жоржинок. І от, щойно додому повернулись Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта і Колетта з Маріеттою, а також Сірий, Білий-Альбінос, Рудий і Коментатор-Чорний кіт, щойно вони повечеряли – як пролунав телефонний дзвінок.

– Рятувальники, на виїзд!

І Сірий із Коментатором-Чорним котом тут-таки теж підхопилися, забувши про втому.

Хто підтримає бойовий котячий дух, якщо ці двоє мовчатимуть? Вони не дозволять, щоб рятувальники їхали на виклик у тиші.

– Стасе, гальмуй! – гукнули Хук і Джеб. – Це тут! Ми на місці! Бачиш на вході до супермаркету хлопчика й дівчинку?.. Це... – Зазирнули в журнал виклику. – Це Петрик і Василянка.

А діти вже махали руками, угледівши червоне авто: сюди! Сюди!

Поважний Бубуляк напрочуд жваво вибрався із салону і перший наблизився до дітей. Обоє в окулярах, але автомобіль помітили здалеку.

– Це ви викликали рятувальників?

– Так.

– Як звати?

– Петрик і Василянка, – діти синхронним рухом підтягнули вгору окуляри.

Бубуляк прискіпливо придивився до них. Років по десять кожному.

– Де потерпілий?

– Там, – діти посунулися, пропускаючи валку котів і одночасно показуючи на вуличний автомат. – Отам сидить.

– Ви його бачили? – Бубуляк витяг із-за вуха олівець і схилився над нотатником.

– Бубуляк записує свідчення! – торохкотів поруч Коментатор-Чорний кіт, тримаючи кулькову ручку як мікрофон. – Послухаємо і ми...

– Ні, не бачили, – відказали діти. – Ми лише чули, як хтось усередині хрумтить і вовтузиться. Ми в поліцію зателефонували. Нам сказали: ніхто в такий автомат не проникне. Це неможливо. Йдіть собі, діти, додому. Не бешкетуйте.

– Чому ви звернулися до нас?

– Бо більше немає до кого.

– Оце правильно сказано! – втрутився Коментатор-Чорний кіт. Він озирнувся, наче в об'єктив уявної кінокамери, і мовив з усмішкою: – Коли нема в кого просити про допомогу, телефонують котам-рятувальникам. Прошу це теж записати.

– Дай-но ручку, – перебив його Бубуляк, – у мене олівець зламався.

– Це мікрофон! – обурився Коментатор. – На! Хто так готується до виїздів!

У скляному кубі, де громадилися пакетики з чипсами, панувала тиша. Ніхто не хрумтів і ніхто не вовтузився. Жодного звуку і жодного руху.

Стас навіть двигун не глушив.

– То ви залишаєтеся? – перепитав. – Я тоді мотнусь до майстра. Здається, мастило потекло. Чекайте на мене, – водій траснув дверцятами, й авто рушило.

Баронеса відкрила тривожну валізку. Кутузов перевальцем наблизився до автомата й нахилився до скла, вдивляючись туди єдиним оком.

– Вроді нікого... – повернувся до дітей. – Знаєте, що бува, када балуюцца з викликами?

– Знаємо. Штраф, – відповів хлопчик. – Ви отут станьте, до цього кута підійдіть. Стійте тихо і слухайте.

З хвилину коти мовчки витріщалися на чипси. Із сиром. З беконом. З сметаною. З кропом... А тоді нашорошили вуха: увага! – бо почули обережне хрумтіння. А ось уже й не таке обережне, і навіть доволі впевнене. Хтось смачно плямкнув, замовк, протягло сито гикнув – і розірвав новий пакетик. Це було зрозуміло зі звуку.

– Животне якесь, – стиха зронив Кутузов. – Кажись, бездомне.

– Це лише мені видається, що хтось там незле почувається? – голосно мовила Баронеса. – І навіть, підозрюю, дуже добре. Кого тут рятувати? Не бачу потерпілого.

– Ми перебуваємо в епіцентрі подій! І з вами я, Коментатор-Чорний кіт. Не перемикайтеся. Залишайтеся з нами! – Коментатор знову стискав у лапі ручку-мікрофон.

Хрумтіння стихло. Бубуляк постукував лапою у скло:

– Гей! – гукнув. – Хто там?

Відповідь не забарилася.

– А в чому річ? – пролунав зухвалий голос.

Коти і діти презирнулися.

– Цікавимося, чи все гаразд, – відповів хлопчик.

– У мене все чудово. А що сталося? Які проблеми?

– Та... Ви ж у замкненому просторі.

– І що з того? Вас це непокоїть? Даремно. Йдіть собі гуляйте!

– Йомойо! – обурено фиркнув Кутузов.

Брати Хук і Джеб підстрибнули й побоксували повітря.

Сірий торохкотнув скоромовкою:

– Ти-ти-ти, ти-ти-ти-ти-ти, повертаймося на базу, рятувальні коти!

Голота провів розчепіреною лапою вздовж чуба, наче гребінцем, й розреготався, аж закашлявся.

– Дуже смішно, – буркнув Кутузов.

– Несподіваний поворот подій! – мовив Коментатор. – Що скажете? Повертаємося на базу? – і роззирнувся, шукаючи поглядом Бубуляка.

Той розвів лапами:

– Бу-бу-бу-бу-бу.

– Вибачте, – озвалася Василюк. – Вибачте, шановні рятувальники, що ми даремно вас потурбували.

– Ми ж думали, там комусь погано, – докинув Петрик.

– Када не просять, пхатися не нада! – Кутузов не приховував, що його дратує ця ситуація.

– Во-во! – гикнув хтось у автоматі. – Діло кажеш!

За склом ворухнулися пакети. Блимнуло чорне око і зникло.

– Хто це був? – запитала дівчинка.

– Зухвалий пожирач чипсів, – карбуючи слова, відповіла Баронеса.

Її безволосим рожево-сірим тільцем гуляли нервові посмикування. Лиса кішка зітхнула, приплющила очі, вдихнула – видихнула. Струснула головою, наче щось зі себе скидала, обдарувала дівчинку усмішкою й закрила тривожну валізку. Сьогодні вона не знадобиться.

– Розходимося, – сказала спокійно. – Гайда

під лавку, там почекаємо на Стаса і – додому.

– Оце так поворот подій! – оговтався від несподіванки Чорний кіт. – Нас тут не чекали!

Щойно всі рушили від автомата, як звідти полинув відчайдушний крик.

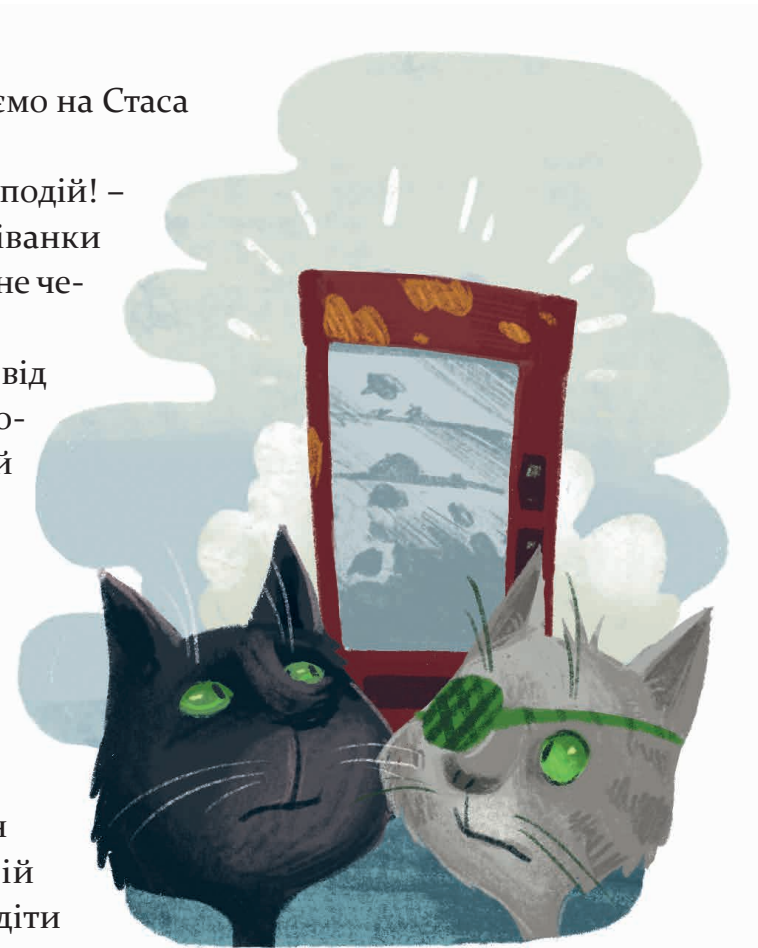
– А-аа! Допоможіть!!! Стійте! Стійте! Назад!

Кутузов розвернувся в стрибку.

– Шото я нічо не поняв!!! – зірвався він на крик. – Уже пізній вечір! Ми могли б сидіти вдома. Посьорбувати тепле молоко. Могли б! А ми стовбичимо надворі, так наче не маємо дому. Мені одшибло пам'ять – чи нас тут тікошо послали погулять?.. Не чую, га?

– Ні, ні! Поверніться! Допоможіть! – верещав хтось із-під чипсів. – Я застряг! Витягніть мене! Витягніть, витягніть мене!

– Бу-бу-бу-бу-бу, – почухав носа Бубуляк. – Усе ясно. Хтось втиснувся в шпарину, пообідав за трьох, а заодно і повечеряв – і ось тепер не годен вилізти назовні.

– Не годен! Саме так! Не можу вилізти!
– А ми тут до чого? – байдужим голосом перепитав Кутузов.
– Не йдіть, благаю! – хтось ворухився у чипсах, шелестів пакетами.

– Ідіть додому, – Баронеса удавано позіхнула.
– Не залишайте мене самого! Я у пастці! Мені потрібна допомога! Медична й геть усяка різна невідкладна допомога!
Коти презирнулися.

– Бу-бу-бу-бу-бу... Я думаю, варто все ж поглянути, хто там волає.

– Однак йому не вибратися без сторонньої допомоги, – докинув Голота. – Загине там...

– Ще й засмердиться, – погодився Кутузов.

– А-аа! Допоможіть! Допоможіть!

– То що робимо? – Голота підморгнув своїм. – Гуляємо?.. Повертаємося на базу?.. Чи витягаємо чипсоїда, який не знає міри?

– Витягаймо, – дівчинка від хвилювання узялась за щічки. – Шкода його. Живе ж створіння...

Хлопчик кивнув.

– Я живе створіння! – валував хтось із автомата. – Я застряг!
– Де наша тривожна валізка? – роззирнувся Бубуляк.

Баронеса фиркнула. Тицьнула задньою лапою: он вона, беріть, кому треба.

Брати Хук і Джеб кинулися її відкривати. Знадобилася таки валізка, напакована Баронесою під зав'язку. Тут є все, що може стати у пригоді рятувальній службі. Скручені дротки і змотані мотузки з карабінами, набір ключів та інших

інструментів, кусачки, викрутки, обценьки, портативні складені ноші, джгут, аптечка і навіть сироватка від зміїної отрути, яку Баронеса прихопила цього разу.

Рятувальники заходилися діяти швидко і злагоджено, домовившись наперед: відчиняємо автомат, витягуємо потерпілого, складаємо товар на місце, зачиняємо автомат.

– Наголошую, – Бубуляк зиркнув на братів Хука і Джеба, затримав погляд на Кутузові, – усі пакетики повертаємо на місце. Усі до одного.

Діти, роззявивши роти, спостерігали за котями.

– Вам допомогти?

Бубуляк поглянув на Петрика, намалював лапою у повітрі півколо, яке могло означати будь-що.

– Петре... – почав було проникливо, але тут-таки й закінчив: – Краще дивіться на відстані.

Баронеса підвелася, прогнулась у спині, потягнувшись передніми лапками. Потрусилася ними в повітрі, узяла відмичку і зайшла за автомат. Щось там вискнуло, клацнуло, рипнуло. Баронеса вистромила голову з-за кута:

– Хлопці, притримайте ось тут. Щоб чипси на асфальт не посипалися.

Коти кинулися до ледь прочинених дверцят, але кілька пакетиків усе ж випали звідти назовні. На них хтось гепнувся, перекинувшись через голову. Пухнаста кулька розгорнулася. Чорна маска на морді, смугастий хвіст. Визволений підвівся й витрищився на своїх рятувальників. А ті – на нього.

– Єнот?!

– Коти?!

Першим отямився єнот.

– Так! – кречнув він. – Вельми вдячний за все! Я пішов!

Підхопив із тротуару два пакетики, встроїв їх під пахви, розвернувся.

– Красенько подякував! – кинув через плече.

І почимчикував геть, жваво перебираючи задніми лапками й намагаючись не зірватися на біг.

– Стояти! – гарикнув басом Кутузов і притьмом наздогнав товстуну. – Хто такий? Доповідай!

– Доповідаю. Єнот Єнотейко.

– Що тут робив?

– Та що робив... Єнотячив...

Єнот обережно розвів довгими пальцями лапок, намагаючись не впустити чипсів:

– Єнотячив собі помаленьку... – скрутив мармизу й без того кумедну, наче й справді у чорній масці грабіжника.

– Як потрапив до автомата? – напосідав Кутузов.

– Знайшов вузьку шпаринку.

Кутузов гигикнув.

– Ну а чого? – пояснив Єнотейко. – Голодний був. Втиснувся майже без проблем. А там туди-сюди... Знаєте, як це буває. А тоді – гоп, а назад ніяк. Трохи тойво, пере... цейво. Переєнотячив...

Єнот обеззброїв усіх щирою усмішкою – і раптом, скинувши додолу поцуплене, дременув щодуху, і то так вправно, що за мить і слід за ним захолов. Кутузов і вусом не встиг повести. А може, й не мав наміру наздоганяти грубасика. Ото ще за єнотами він не бігав! А тьху на нього!

Нахилився, підняв здобич, зиркнув у бік Бубуляка:

– Конфіскаат! – мотнув головою. – Це вже насправді наше – хочеш не хочеш! Та й куди повертати? Автомат на замку. Не відмикати ж знову! І на асфальті не залишиш! Розтопчуть, на-смітять... Доведеться взяти! А ось і Стас! – жваво розвернувся на звук автівки, втішений, що можна вчасно змінити тему.

До них і справді наближався «фольксваген».

– Що тут сказати? – видихнув Коментатор-Чорний кіт. – Без коментарів! Ви все бачили і чули...

– Що у нас тут? – Стас опустив віконне скло й виставив лікоть.

– Їдьмо додому, – Баронеса клацнула застібками на валізці. – Дорогою розповімо.

Діти спостерігали, як коти розсідаються в авто. Стас вихилився з вікна й запропонував підвезти додому і дітей. Вони відмовилися: ми за рогом живемо, сказали. І одночасно поправили свої окуляри на перенісці.

У дорозі зайшла мова про те, кому це першому спало на думку і коли – створити котячу рятувальну команду? Завзято сперечалися, бо кожен мав свою версію.

Сірий був певен, що це сталося ще за його передрепового періоду життя. Ще до того, як він почав складати реп.

– Нічо подібного! – рикнув Кутузов. – Ти гониш! Я знаю, коли це було. Бабуся Червоні Щічки забула ключі в кімнаті, і я поліз по них у квартиру! Вона зустріла мене зі словами: «Ти – мій герой!».

– Не ти, а я! – Голота енергійно запустив лапу в чуба, провів нею від чола до маківки. – Вона так сказала мені. Бо я знайшов їй окуляри. І це було раніше, ніж приключка з ключами.

– А от і ні! – дуєтом озвалися брати Хук і Джеб. – Це сталося того дня, коли ми показали собакам удари в боксі...

– ...боковий

– ...і довгий прямий...

– ...хук і джеб!

– А собаки нам: яких сусідів маємо! Як нам пощастило!

– А собаки нам: ось хто нас захищатиме у разі нападу на будинок! Ось хто нас рятуватиме!

– Вони жартували, дурмили! – гикнув Кутузов. – Невже невтямки?

– Яке там жартували!?! Не верзи дурниць!

– І сам ти дурмило!

– Бу-бу-бу-бу-бу... – осудливо хитнув головою Бубуляк.

– Зараз висаджу всіх трьох! – попередив Стас, не озираючись.

Тоді вже й Баронеса озвалася:

– Справді, хлопці... Ви зовсім не вмієте дискутувати. Одрозуміть, переходите на особистості, починаєте сваритися й ображати один одного. Несила далі терпіти ваші постійні суперечки.

Маєте навчитися цивілізовано спілкуватися – от просто завтра і почнемо. Я відкриваю курси «Дискусія – не сварка». Запрошую охочих! Явка обов’язкова!

– Це да! Ніхто ж не проти, – погодився Кутузов. – Завтра. А сьоні ти нас усіх збиваєш з теми! Переводиш розмову на інше! Так завжди роблять ті, кому нема що сказати!

Одноокий міцніше зав’язав пов’язку на потилиці й відкинувся у кріслі. Вуса його стояли сторч.

Баронеса залишалася незворушною. Вона випустила кігтики на лівій передній лапці, подивилась уважно на них, поворохнула ними і сховала, задоволена манікюром.

– Мені є що сказати, – розтягуючи слова, зронила Баронеса. – Я нагадаю вам, коли ми насправді вирішили стати рятувальниками. Була катастрофічна ожеледиця. Люди падали і набивали синці. Ніхто не міг пересуватися вільно. Ніхто, крім нас.

– Точно! – підтримали її Хук і Джеб. – Ми випустили пазури – і хоп-хоп-хоп! Бабусь – по домівках, дітей – до батьків.

– А й справді! – згадав Коментатор. – Я ще вів тоді прямий репортаж.

Кивнувши, Баронеса оповідала далі:

– Пані Крепова доручила нам купити молока в крамниці, а згодом занести кошик із гарячими булочками до Стасової автівки, бо їх чекали в кав'ярні. Це пані Крепова найперша сказала: мої ви рятувальники...

– Так і було, – підтвердив Сірий. – Ой, було-було, булочки їхали в авто. Мало чи багато, а десь так три кіло...

Коти ствердно покивали головами.

А Сірий іще докинув спогадів:

– Люди почали чіпляти собі на взуття металеві «кішки», схожі на котячі пазури. Було таке!

Їхали далі мовчки. Погодилися з версією Баронеси й більше не сперечалися. Навіть Коментатор мовчав, задивившись у вікно.

Аж нарешті Кутузов озвався:

– А чого ми без репу, не поняв? Наставте вуха і слухайте! Реп від Кутузова!

Він прочистив горло й неочікувано, басом, прогудів:

– Єслі шо – не забу-удь: коти-рятувальники на поміч прийдуть!

РОЗДІЛ 2

На Баронесині курси «Дискусія – не сварка» записалася вся котяча братія і сестрія: підвальні коти, хавчики, жоржинки, кольорові, танцюристи, коти з сусідньої брами і навіть малюки. Останні – без особливого ентузіазму. «Ми вміємо сперечатися!» – вирішили вони поміж собою, а от дорослі дуже часто – ні. Подивимось, як вони цього навчатимуться. До того ж сказано було: явка обов'язкова. Як всі – то всі.

Отож зібралися вони на своїй половині у спільній котячособачій вітальні. А сусіди, мабуть, не прочитали оголошення, бо жоден собака не прийшов. Імовірно, їх і вдома не було – на псячій половині панувала тиша.

Зате на котячій половині стояв галас. Усі щось обговорювали між собою, чекаючи на лекторку Баронесу.

– Що там учора? – Сплюх проспав усі новини. – Кого рятували?

Бубуляк заходився повторювати історію про вчорашній виїзд.

– А хто нас викликав? – цікавився Сплюх.

– Діти. Хлопчик і дівчинка. Відповідальні й небайдужі, незважаючи на юний вік.

– Такі ж малі, як наші? – Сплюх кивнув на малюків.

– Приблизно. Ще року немає.

– Як так?

– Якщо по-нашому, – уточнив Бубуляк. – А якщо по-людському, то років по десять, може, по дванадцять.

– А як воно визначити, скільки котів чи кішці по-людському? – брати-боксери припинили штурхатися й підсіли ближче.

– Очінь просто, – втрутився Кутузов, випередивши Бубуляка. – Один рік котячого життя – це як п'ятнадцять людських років. Отже, Бубуляк трохи тойво... перебрехав.

Бубуляк обурено сапнув повітря, але йому знову не дали сказати.

– Звідки ти знаєш, що п'ятнадцять? – здивувався Голота.

– Я чув, як бабуся Ляля сказала бабусі Червоні Щічки: «Мому Ля Сосису виповнився тоді рік, тобто п'ятнадцять років по-людському. Підліток!». Ось так сказала.

Тепер усім уже було не до Бубулякових пояснень, бо підхопився Ля Сосис.

– Щось тут не те, – розхвилювався він. – То я тепер старший від Лялі? Моїй господині вісімдесят, а мені тоді... по-котячому... зараз-зараз – ага – сто років приблизно, чи як?

– Дурня-мурня! – відмахнувся Голота.

– Пардон! Це ти про кого? Про мою Лялю?.. – зашипів Ля Сосис.

– Стоп!

Баронеса граціозною ходою впливла у прочинені двері.

– Стоп! Стоп!

Дуже вчасно прийшла лекторка: до початку залишалася хвилина, а Голота з Ля Сосисом уже стояли один проти одного, настовбурчивши шерсть на загривках й розпустивши хвости.

Баронеса стала між хлопцями й розборонила їх лапками.
– Прошу повернутися на місце!
Почекала, поки всі розсядуться, й заговорила знову:
– Чудовий початок нашого курсу «Дискусія – не сварка». Щойно ви бачили, до чого призводить невміння дебатовати. До чого веде відсутність культури спілкування й неповага до опонента.
– Шото я нічо не поняв! – нявкнув Кутузов. – Можна нормальними словами?
– Ви не вмiєте сперечатися, – пояснила Баронеса. – Усі ваші розмови перетворюються на палкі суперечки, що переходять у сварки. І закінчуються тим, що ви ображаєте одне одного.
– Або товчемо писки, ну а шо! – верескнув Кутузов. – Як хтось не розуміє слів!
Баронеса навіть не глянула в його бік. Вона провадила своє:
– Невміння спілкуватися може видаватися ознакою котячого життя.
– Котячого? – не вступався Кутузов. – Ги-ги, котячого? Я он із бабусею Червоні Щічки дивився телевизор, засідання Верховної...
– Стоп, – крижаним тоном урвала його Баронеса. – Облишмо людей. Зараз ідеться про котячу спільноту.
Рожево-сіра шкірка на її спині почала посмикуватися.
– Ідеться про нас із вами, – удавано спокійним тоном повела вона далі. – І якщо ми навіть зараз, на курсах «Дискусія – не сварка», будемо хаотично, коли кому заманеться, кидати репліки і запитання, будемо висміювати одне одного і не давати

довести свою думку до кінця, то ми ніколи так і не навчимося чути одне одного.

Кутузов сапнув повітря, хотів було й на це відреагувати, але гикнув і, начепивши іронічну посмішку, склав лапи на животі. Мовчала і Баронеса, зібравши чоло у зморшки.

– Спочатку домовляються, хто що має на увазі, – нарешті озвалася вона. – Бо часом у нас як у тому прислів'ї: на городі бузина, а в Києві дядько.

– Во-во, – погодився Голота, пригладжуючи шерсть на потилиці. – Я зовсім не Лялю мав на увазі, однак Ля Сосис...

– І я про це, – Баронеса кивнула. – Якщо ви одразу неправильно зрозуміли одне одного, то це для спілкування – як міна уповільненої дії.

– Як мі-іна упові-ільненої ді-і-ї... – розтягуючи слова, прогуготів Кутузов і викрутив на морді таку чудернацьку міну, що всі приснули зі сміху. Навіть Баронеса усміхнулася, зморшки на чолі розгладилися.

– Чудовий приклад, до речі. Ти маєш на увазі – міна як вираз морди. А я – міна як вибуховий пристрій. Ось вам іще один приклад неправильного розуміння одне одного.

Із глибин будинку пролунав телефонний дзвінок.

– Я відповім, – підвелася котрась із жоржинок. Лізетта.

Нечутно вислизнула до передпокою, а як повернулася, перед слухачами вже походжав Бубуляк.

– Якби ви дали мені на початку договорити, то почули б, що, власне, я мав на увазі. Якби все було так просто – помножити прожитий у людському вимірі рік на п'ятнадцять, то мені би було... страшно сказати...

Бубуляк почухався під однією лапою, тоді під другою, закинув голову, поворушив губами. Усі не спускали з нього очей в очікуванні результату підрахунків.

– Стільки не живуть, одне слово, – махнув лапою Бубуляк. – Насправді котячі роки рахують за певною схемою. Перший рік юного кота чи кішки – це справді як п'ятнадцять людських. Але якщо нашому братові чи сестрі два роки, то це дорівнює не тридцяти людським, а двадцяти чотирьом. Кому, скажімо, тут два роки?

– Припустимо, мені, – подумавши, прорік Сордель.

– Що, справді?

– Хтозна! Кажу ж: припустимо...

– Тоді тобі по-людському – двадцять чотири. Тобто ти Стасів ровесник.

Більшість присутніх умить відчули себе ровесниками Стаса. Звідусіль загуло:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.